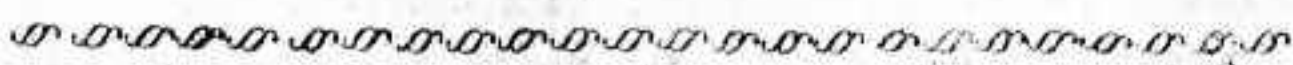

ἡ Ζωγραφικὴ ἐφθάσε καὶ εἰς τὴν ἀκμὴν καὶ τὴν παρακμὴν της. Ὁ Ἀπελλῆς εἰς τὴν ἐποχὴν ταύτην συνήνωσεν ὅλας τὰς χάριτας τῶν προκατόχων του. Ἡ ἀναδυομένη Ἀφροδίτη του, ἥτις πολὺ μετὰ ταῦτα ὑγοράσθη παρὰ τοῦ Αὐγούστου 100 τάλαντα, ἐθωρεῖτο ὡς τὸ ἀξιολογώτερον καὶ καλῆτερον ἔργον τῆς Ἑλληνικῆς γραφίδος. Πρωτογένης ὁ Ῥόδιος (σύγχροτος τοῦ Ἀπελλοῦ) καὶ ὁ Νικόμαχος ἐπεῖχον τὸν δεύτερον βαθμόν.

ΣΥΣΤΑΣΙΣ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΙΩΝ ΕΙΣ ΤΑΣ ΑΝΑΤΟΛΙΚΑΣ ΙΝΔΙΑΣ.

(Ὅρ. Σελ. 56 Ἀριθμ. 14)

ΤΟ ΕΜΠΟΡΙΟΝ ΤΩΝ ΙΝΔΙΩΝ—Η ΠΡΟΟΔΟΣ ΤΟΥ ΓΑΜΑ

ΕΙΣ ΤΟ ΙΝΔΟΣΤΑΝ.

Ἐκ τῆς ἀνακαλύψεως τοῦ Ἰνδοστάν οἱ Πορτουγάλλοι ὠφελήθησαν μεγάλως. Καθότι ὅλον ἐν γένει τὸ παλαιὸν ἐμπόριον λαμβάνον ἤδη νέαν μορφήν, ἐμελλε νὰ περάσῃ ἀπὸ τοὺς Μαύρους, τὴν Αἴγυπτον καὶ τὴν Βενετίαν εἰς τὰς χεῖρας αὐτῶν.

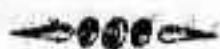
Μέχρι τοῦδε ἡ Ἰταλία ἔχαιρεν ὅλον τὸ ἀνατολικὸν ἐμπόριον. Ἡ δεσποτικὴ Βενετία καὶ ἡ ἀλαζὼν Γένουα εἶχον αὐτόθεν ἐξαντλήσειν τὴν δύναμιν καὶ τὰ πλούτη των. Τὰ ἐμπορικὰ αὐτῶν καταστήματα εὕρισκοντο ἀλληλενδέτως καθ' ὅλην τὴν Μεσόγειον, καὶ ἐπακτείνοντο μέχρι τῆς Μοσχοβίας καὶ Νορβηγίας. Τὸ κέντρον δ' αὐτῶν ἦτον ἡ Κωνσταντινούπολις καὶ ὁ Εὐξείνιος Πόντος ἐνθα ἐλάμβανον τὰ τοσοῦτον ἀξιόλογα προϊόντα τῶν Ἰνδιῶν.— Αἱ συγκοινωνίαι μ' ὅλα ταῦτα ἦσαν καθ' ὅλα δύσκολοι· ἦτον ἀνάγκη νὰ κάμωσι μακρὰς περιστροφάς, νὰ ὑποφέρωσι τὰς δαπάνας καὶ τὰς ἀργοπορίας τῆς ἐσωτέρας θαλασσοπλοΐας, καὶ τὰς ἀβεβαίους ὁδοιπορίας τῶν καραβανίων, νὰ ὑπο-

μένωσι διαφόρους δυσκολίας εἴτε ἐκ τῶν ἐπιστατῶν, εἴτε ἐκ τῶν Τούρκων καὶ τῶν Ἀράβων, καὶ νὰ ὑποκύπτωσιν εἰς ἀπείρους κινδύνους τῆς ἐρήμου. Αἱ πραγματεῖαι τῶν Ἰνδιῶν ὤφειλον μὲ μεγάλας χρονοτριβὰς νὰ διέρχωνται διὰ τοῦ Περσικοῦ κόλπου, τοῦ Εὐφράτου, τοῦ Ἰνδοῦ καὶ τοῦ Ὄξου διὰ νὰ φθάσωσιν εἰς τὴν Κασπίαν ἢ εἰς τὴν Μεσόγειον Θάλασσαν. Ἀφοῦ δὲ οἱ Σουλτάνοι τῆς Αἰγύπτου, καθυπέβαλον καὶ τοὺς Ἀραβας, τὸ ἐμπόριον ἐπασχεν ἀκόμη μεγαλητέρας δυσκολίας. Τὰ προϊόντα ἔπρεπε νὰ μετακομίζωνται διὰ τῆς Ἐρυθρᾶς Θαλάσσης, ἢ διὰ τῶν καμήλων νὰ φέρονται εἰς τὰς ὄχθας τοῦ Νείλου, καὶ ἐκ τῆς Αἰγύπτου νὰ περῶσιν εἰς τὰς χεῖρας τῶν Ἰταλῶν ἐμπόρων ἢ τῶν Λομβαρδῶν, ὥς ἐκαλοῦντο τότε παρὰ τῶν βορείων κατοίκων τῆς Εὐρώπης.

Μόνη ἡ Θάλασσα ἔμελλεν εἰς τὸ ἐξῆς νὰ ἐπαρκέσῃ εἰς τὴν μακρὰν ταύτην διάβασιν, καὶ τὸ ἐμπόριον διέχυνεν ἤδη τοὺς θησαυροὺς τοῦ εἰς νέον τόπον. Οἱ Μαῦροι δὲν ἔλειψαν νὰ ἐννοήσωσι πόσῃν ζημίαν ἤθελον λάβειν ἐκ τούτου, διὸ καὶ παντὸς εἶδους δόλους καὶ ἀπάτας μετεχειρίσθησαν διὰ νὰ ἐξολοθρεύσωσι τοὺς νεωστὶ ἐλθόντας ἄρπαγας. Καὶ ὁ Γάμος προῖδε πόσον ἡ Πορτογαλλία ἔπρεπε νὰ φοβῇται ἐξ αὐτῶν ὅθεν καὶ ἐνόμισεν ἀναγκασιότατον νὰ κερδίσῃ κατὰ πρῶτον τὴν ἐμπιστοσύνην τῶν ἐγκατοίκων. Κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην τὸ Ἰνδοστὰν διηγεῖτο εἰς πλῆθος βασιλέων ὑπὸ τοὺς ὁποίους ἦσαν καὶ ἄλλοι ὑποτελεῖς. Εἰς ἐκ τῶν βασιλέων τούτων ἦτον ὁ αὐτοκράτωρ ἡ Ζαμορίνος τῆς Καλικούτας, βασιλεύων ἐπὶ τοῦ Κανανόρ, Κραγκανόρ, Κοσχίνου, Πέρκας, Κουλάν καὶ Τραβαγκόρ. Ἡ πρωτεύουσα τῆς αὐτοκρατορίας του, κειμένη εἰς Μαλαβάρ, ἐχρεώσται τὴν φήμην καὶ τὸ ἐμπόριόν της εἰς τινα τῶν περιφημοτέρων της βασιλέων, ὅστις ἐκεῖθεν εἶχεν ἀναχωρήσει διὰ τὴν Μέκκαν. Ἡ πόλις αὕτη, γνωσθεῖσα ὑπὸ τῶν Ἀράβων καὶ τῶν Μαύρων, ἐγένετο ἀμέσως τὸ κέντρον τοῦ ἐμπορίου καὶ μία τῶν μεγαλητέρων ἀγορῶν τῆς Ἀσίας.

Ὁ Γάμας κερδίζει τὴν φιλίαν τοῦ Ζαμορίνου διὰ τινων δώρων καὶ ὑποσχόμενος εἰς αὐτὸν πολλά. Τὰ πλοῖά του ἐφέρθησαν εἰς ἀσφαλῆ ὅρμιν. Ἀλλ' ἐνόσω ἡτοιμάζοντο νὰ κλείσωσι καὶ τὴν συνθήκην, ὁ πρῶτος ὑπουργὸς τοῦ αὐτοκράτορος δωροδηκθεὶς παρὰ τῶν Μαύρων ἀνατρέπει τὸ πᾶν. Ἡ συμμαχία διαλύεται, ὁ Γάμας θεωρεῖται ὡς ὑποκρυπτόμενος πειράτης καὶ συλλαμβάνεται· ἀλλ' ἀντὶ νὰ θελήσῃ νὰ τὸν βοηθήσωσιν ἢ νὰ τὸν ἐκδικηθῶσιν οἱ στρατιῶταί του ἀνέπασχέ τι, διατάσσει τὸν ἀδελφόν του νὰ πλεύσῃ τάχιστα εἰς Πορτουγαλίαν καὶ νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν βασιλέα διὰ τὴν ἐπιτυχίαν του.

Διὰ τοῦ μέσου τούτου ὁ Γάμας δὲν ἀμφίβαλλεν ἂν ἀλάβῃ τὴν ἐλευθερίαν του· βιάζει τὸν Ζαμορίνον νὰ δόσῃ τοὺς ὁποίους εἶχε λάβειν ὁμήρους καὶ νὰ δεχθῇ τὴν συμμαχίαν του· ἀναλαμβάνει τὴν εἰς τὴν Εὐρώπην ὁδὸν, περὰ τὸ ἀκρωτήριο (20 Μαρτ. 1799), καὶ ἐπανέρχεται εἰς Πορτουγαλίαν, ἀνευφημούμενος ὑπὸ τοῦ λαοῦ ὅστις ἦτον ἤδη ἐκβεβαχευμένος δι' αὐτόν. Ἡξίζε δὲ τὸν Θρίαμβον τοῦτον, καθότι ἐδίδεν εἰς τὴν πατρίδα του τὰ τοσοῦτον ἄφθονα πλούτη τῆς Ἀσίας.

Η ΠΑΙΔΕΙΑ.

Μόνη ἡ καλλιέργεια τῶν δυνάμεων καθιστᾷ τὸν ἄνθρωπον εἰς τὴν δυνατὴν ἐντέλειαν. Ἐνας ἄνθρωπος ἀπαίδευτος, δὲν εἶναι δίκαιον νὰ ὀνομάζηται ἄνθρωπος· ἡμπορεῖ περισσότερον νὰ θεωρηθῇ ὡς ἐν ζῶον τὸ ὅποῖον μόλον ὅτι ἡ φύσις τὸ ἐπρόικισε μὲ ὅλα τὰ μέσα εἰς τὸ νὰ γένη ἄνθρωπος, μόλον τοῦτο θεληματικῶς εὐχαριστεῖται νὰ μένῃ εἰς τὴν τάξιν τῶν ἀλόγων ζώων. Ἡ οὐσία τοῦ ἀνθρώπου συνίσταται εἰς τὸ νὰ δύναται νὰ τελειοποιηθῇ. Ὅλος ὁ διοργανισμὸς του εἶναι εἰς τὸ ὅτι ἐκ τοῦ μὴ ὄντος δύναται νὰ καταντήσῃ τὸ πᾶν.